

dette Ewangsaffordinstitut. Det vil navnlig blive et Middel, til at gjøre en i praktisk Henseende saare vigtig Adskillelse mellem den honnette skikkelige Fallent, hvis Insolvents er en Folge af ulykkelige Omstændigheder, og paa den anden Side saadanne Personer, hvis hele Optraeden ogsaa under Falliten med Rette vækker Anstod. Nu er vor Tilstand saaledes, at Lovens fjærer Alle over een Kam, i den beskæftelsesværdige og jeg kunde fristes til at sige, den strafværdige Fallent. Man har ikke hos os, som man har andre Steder, gjort en Adskillelse mellem den skikkelige Fallent og den, som har gjort Bankerot, en mere eller mindre mislig Bankerot, men netop fordi man ikke har en saadan Adskillelse, har det sin Betydning, om jeg saa maa sige, i Handelsmoralens Interesse at indføre et Institut, der praktisk vil føre til, at der bliver en Adskillelse imellem skikkelige Fallenter paa den ene Side og de uskikkelige paa den anden Side, navnlig naar Betingelserne stilles op, som skiftet er i Lovforslagets § 101, hvor det i saa overordentlig mange Henseender kommer an paa den skjønne Bedømmelse af Fallentens hele Færd fra en handelskyndig Stifteters Side. Forsaavidt det ærede Medlem navnlig henviste til, at det vilde være usforsvarligt at indføre dette Institut, fordi man maatte huske paa, at ikke alle Kreditorer i Handelsfallitboer selv ere Handlende, og fordi det var ubilligt, at bringe til Anvendelse imod Ikkehandlende et Institut, der maatte kunde have nogen Berettigelse, forsaavidt der alene var Tale om Handlende, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg tror netop, at Ewangsaffordinstitutet vil praktisk blive af Interesse og til Fordel for den Slags Kreditorer, som den ærede Tale særlig tog Hensyn til. Thi det er min anden Hovedgrund, som jeg anfører til Fordel for Ewangsaffordinstitutet, at man derigjennem, og alene derigjennem, vil kunne vente at komme tillids, hvad der nu desværre er saa overordentlig praktisk, det nemlig, at der ved Siden af aabenbare Afforder sluttes hemmelige Afforder, hvilket er Noget, der i allerhøieste Grad er skiftet til at nedbryde, jeg kunde gjerne sige Tro og Love i Handelsforhold, og Noget, der navnlig særlig er skiftet

til at medføre Tab og Forurettelse for de Kreditorer, som ere smaa, og som ikke ere rigtig drevne og inde i alle den Slags Trafiker. Nu gaar det nemlig praktisk saaledes til, at en Mand, der ikke kan tvinge sine Kreditorer til at gaa ind paa Afford, end ikke naar $\frac{3}{4}$ af Kreditorerne ere enige derom, faar de Kreditorer, der ere enige deri, til at skrive først paa Listen, at de gaa ind paa hans Forslag, og derefter gaar han med Listen til de Kreditorer, som ere skive, som ikke ville gaa ind paa Forslaget, og siger til dem: Vilde I nu ogsaa skrive Eders Navne paa denne Affordproposition, saa giver jeg Eder underhaanden et hemmeligt Dokument, hvorefter jeg skal give Eder fuld Dækning, skøndt I skrive Eders Navne paa Listen. Saaledes gaar det til, jeg har set mange Exempler derpaa, men den Slags hemmelige Afforder ved Siden af de aabenbare er der den største Opfordring til at ramme, og den eneste Maade, hvorpaa man kan ramme dette Forhold, er ved Ewangsaffordinstitutet. Som sagt, det er ikke de Folk, som jevnlige have med Handelsfallitboer at gjøre, og som praktisk kjende disse hemmelige Afforder, der ville vinde ved Lovforslagets Bestemmelser om tvungen Afford, men det er netop de smaa, de naive og uskyldige Kreditorer. Jeg skal endnu kun gjentage en Bemærkning, som jeg før gjorde, den nemlig, at Fordringen om de 50 pCt. vel kan synes at være ganske billig; det ligger jo saa overmaade nær, at man siger: Den Mand, som ikke er i Stand til at betale sine Kreditorer Halvdelen af deres Tilgodehavende, fortjener virkelig ingen Skaansel. Men, som jeg allerede før henlede Dømmelsen paa, her er Tale om 50 pCt. af de simple Kreditors Fordringer. Det vil med andre Ord sige, at alle Pant haverne og alle de privilegerede Kreditorer holdes udenfor, de faae fuld Dækning, og det er kun de uprilegerede Fordringshavere, der her skulle have 50 pCt. Uagtet der nu ogsaa blandt Handlende har været Uenighed om mange Enkeltheder i dette Lovforslag, saa har der dog, lige fra 1858, da det væsentlig var Handelsindflydelse, der bragte Sagen paa Dmte her i Thinget, og indtil Dato blandt alle vore større Handlende, saavidt mig bekjendt — og jeg tror at kjende